

tyde? Saalænge han ikke kan sige, at en saadan Anklage er intetbetydende, saa kan han ikke sige, at vi vælge den, fordi vi ingen Anklage ville. Tvertimod siger jeg, — og der kan jeg slutte mig til, hvad det ærede Medlem fra Bornholm nys har sagt —, naar Rigsdagen skal gaae til Anklage — og det erkjender jeg tilfulde at være nødvendigt, og det har jeg meget tidlig erkjendt —, saa skal den gaae til Anklage for Summer, som med Hensyn til Bevillingsretten ere fuldkomment liquide. Jeg negter paa ingen Maade Thingets Ret til ogsaa at stemple de andre som saadanne, for hvilke det kan gjøre Krav paa Erstatning; men jeg siger, at bagved disse andre Summers Udgivelse ligger der Tvivlsmaal for Mange, som længang i sin Tid kunne reise sig til maaste at blive noget længt Betydeligere, end de ere i dette Dieblif, og jeg siger, at den første Gang en Rigsdag gjør Brug af dette mægtige Vaaben, som er lagt i dens Haand, den første Gang at Folkethinget fører et Ministerium for Rigsretten, saa bør det være en Kløftabsregel for dets egen sikke Seiers Skyld, at det indskrænker Anklagen til saa lidt som muligt og saa sikkert som muligt; der bør i saa Henseende aldeles ingen Tvivl være tilstede. Det er ikke nok, at det har juridisk Ret; det maa have Ret i alle Henseender. (Flere Stemmer: Det have vi ogsaa!). Ja, det har Ret efter deres Mening, som mene, at slet ingen Rustning maatte finde Sted; men det har ikke Ret efter deres Mening, som sige — og det har selve Fleertallet her sagt —, at en Politikerustning maatte finde Sted, og Begrænsningen af det, der maatte kunne være formeget eller forlidt, passende eller ikke passende, har man ikke let kunnet udfinde. Thinget bør ikke bringe ind under Anklagen Summer, hvis Udgivelse har været og kan blive under-

kastet. Tvivl. Naar det ærede Medlem for Præsto Amts 4de Valgfreds (Grundtvig) har sagt, at vi ved at gaae den Vej, — og at det særligt var min Hensigt med at gaae den Vej, — ville styrke de kommende Ministre i deres Tilbøielighed til at overtræde Loven, saa siger jeg tvertimod, at det er mit Formaal at forhindre kommende Ministre fra at overtræde Loven. Jeg vil ikke komme dertil, at man skal sige, der ligger ingen Middelevet mellem at bryde Loven og krybe under den. Jeg vil have, at vi paa eengang skulle have en kraftig Regjering, en Regjering, som fuldbyrder sin Pligt, som, idet den stoler paa vor Velvilje, endogsaa i det Dieblif, hvor den veed, at den ikke er i Besiddelse af den, dog kommer til at søle Folgerne af sine urigtige Skridt, naar disse ligge klart for Dagen. Dersom vi havde haft flere Tildragelser som den nærværende, dersom det ikke var første Gang, dersom den ikke læa nær ved en Periode, hvor Anvendelsen af vore Pengemidler var kommen i en ikke ringe Uorden ved Krigsbegivenheder og under yderst vanskelige Forhold, saa vilde jeg sige, at der aldeles ingen Fare var, saa kunde man rolig gaae den Vej, som Fleertallet viser os ind paa, men vi gaae ud af saadanne Forhold, at ingen Ret til denne Tid har vidst at vælge det rigtige Forhold med Hensyn til Pengesænsnets Afgjørelse mellem Rigsdag og Regjering. Vi skulle derfor — det er min Overtydning, og det er det, der giver Rigsdagen den største Kraft — kun bringe under Afgjørelse de ganske utvivlsomme Sager, saaledes som de have været bragte til Forhandling i Rigsdagen, og som i Rigsdagen ere blevne for kastede, og som derved for den hele Verden faae en afgjort Klarhed for, at der her er steet en Overfridelse.